

4.

VERZLUNARFRELSI Í STAÐ HAFTA.

ATHAFNAFRELSIÐ ER MESTA LÍFSHAMINGJAN.

Ég hef á undanförunum árum ^{stundum} hafið á orði, að mig langaði ekki sérstaklega til að vera orðinn ungur. Ástæðan er einfaldlega sú, að mér hefur fundist löggjafinn vera búin að svipta æskuna þeirri lífsgleði, sem frjáls viðureign við hin margþættu viðfangsefni, gefur hverjum heilbrigðu, og framsæknum æskumanni.

Mér hefur virst það nokkuð undantekingalítil regla, að hæfustu mönnum sé sérstaklega falið að tryggja hin margháttuðu leyfi og það er í rauninni ekki óeðlilegt, þegar leyfin eru yfirleitt fjármunir út af fyrir sig.

Frá mínu sjónarmiði er verzlunar- og athafnafrelsi frumeind og orkugjafi lífshamingju og jafngramt lang haldbezta ráðið til að auka aðdrætti í þjóðarbúið. Með því móti verður mest til skiptanna, og þar af leiðandi mest í hlut hvers einstaks þjóðfélagsþegns.

Ég hef aldrei farið leynt með, að ég hef takmarkaða trú á verðlagseftirliti. En að ég hef samþykkt að halda því, má í leiðinn skoða sem játningu á því, að verzlunarfrelsi það sem við nú höfum fengið, sé aðeins byrjunar spor, enda þótt það sé stórt og gæfuríkt spor. Þegar við höfum náð endanlega markinu liggur verðlagseftirlitið ekki hjá nefndum, heldur lítur þá hver kaupmaður eftir hinum. Viðskiptamenn kaupa þar sem ódýrast er og af því leiðir að kaupmaðurinn verður að selja við sem beztum kjörum.

Það er þessvegna megin misskilningur, að verzlunarfrelsið sé sérstaklega fyrir kaupmenn, Mér er nær að halda, að það séu einmitt höftin, sem sumir þeirra hafa hagnast á. Það er þjóðin öll sem græðir á verzlunarfrelsinu, því að samkeppnin skapar meiri vörugæði og lægra verðlag.

(Mbl. 1. júní 1960).